

Спадкоємець лицарського духу

Кулеметник 28-ї окремої механізованої бригади імені Лицарів Зимового походу Роман Мехур в останньому своєму бою з російськими фашистами втратив обидві ноги і правницю, ставши одним із сотень захисників неньки-України, яких скалічила нинішня жахлива, кровопролитна війна. Переживши клінічну смерть і близько 60 операцій, 24-річний юнак на зло «кістлявій» вижив, не втративши сили духу та жаги до життя. У шпиталі одружилися з Валентиною Романенко із села Бобрик Другий, яка в тяжкі хвилини була біля нього. Мріє про сина, а також стати на «залізні» ноги, реабілітуватися й повноцінно жити. Зараз військовослужбовець стоїть у черзі на протезування в Ізраїлі. На жаль, чекає вже останніх пів року, хоча дорогоцінний час спливає...

Ветеран Роман Мехур разом з дружиною приїхали у справах у Любашівку, і нам вдалося недовго поговорити. Зустрівши його, побачив мужнього, впевненого в собі чоловіка з щирою посмішкою на обличчі, який, попри каліцтво, не втратив оптимізму та енергійно планує своє майбутнє.

Фатальний обстріл, що змінив життя

Роман — уродженець невеличкого села Косарівщина Роменського району, що на Сумщині. Коли прийшла повістка з військкомату, не став шукати приключок, щоб «відкосити». Строкову проходив у 28-й ОМБр, а потім вирішив пов'язати своє життя зі Збройними силами України, підписавши відповідний контракт. Невдовзі пройшов спеціальний вишкіл на Яворівському полігоні. Здобуті військові навички та знання солдат Мехур дев'ять місяців «закріплював» на практиці в зоні проведення Операції об'єднаних сил (ООС) на Донеччині. З початком повномасштабного вторгнення рашистської армії на українську землю разом зі своїми побратимами мужньо воював з окупантами.

Наприкінці квітня підрозділ Романа було перекинуто на Південнобузький напрям, у район села Олександрівка, де бійці 28-ї мехбригади та інших підрозділів ЗСУ зупинили контрнаступ путлерівців. Там, за 20—30 кілометрів від Миколаєва, проходила лінія фронту, куди окупаційні війська стягнули значні сили. Щоденно точилися важкі позиційні та артилерійські бої з досить професійно навченим ворогом. Туди, на межу з Херсонською областю, ворог підтягував далекобійні установки «Піон» і гатив по населених пунктах Миколаївщини та самому місту корабелів. На щастя, Одеська бригада вистояла, не давши оркам захопити Миколаїв і відкрити шлях на рідну Одесу...

— У квітні відбулася ротація нашої бригади, і ми окопалися неподалік Олександрівки (за останніми повідомленнями, зараз село перебуває у сірій зоні). За два—три кілометри були позиції ворога, тож бої точилися безперервно. Вранці 30 квітня стояло затишшя. Близько 10-ї

ранку я написав есемеску своїй коханій Валі, що у мене все добре, а через годину розпочалося пекло: ворог прицільно вдарив по наших позиціях з усієї наявної зброї. «Працювала» беха-3 (бронетранспортер), лупили 120-міліметровими мінометами, із заборонених Мінськими угодами артилерійських систем 152-го калібру. Неподалік розірвалася ворожа міна...

Осколками Романові перебило праву руку. Вона трималася лише на сухожиллях та шкірі. «Відразу ж відчув нестерпний біль у лівій ступні, а потім — у правій нозі, — поділився гіркими споминами ветеран російсько-української війни. — Від отриманого больового шоку на якусь мить втратив свідомість. Оговтавшись, почув неподалік стогін пораненого, якимось зумів витягти його із зони обстрілу в безпечне місце».

Можна лише уявити, як важкопоранений Роман, спираючись на здорову руку і перебиті ноги, попри страшний біль, мужньо рятував свого побратима з Одещини! Коли він повз, земля набилася у відкриті рани, зупинивши кров. На щастя, бронезилет прийняв на себе смертоносне залізниччя, тож внутрішні органи не зачепило.

Військові медики швидко і кваліфіковано надали пораненим невідкладну допомогу й автомобілем під обстрілом евакуювали у Миколаївську лікарню. На превеликий жаль, у тому бою троє бійців загинуло...

Шпиталь та одруження

Нашого героя довели у лікарню без ознак життя, у стані клінічної смерті. Та медики зуміли реанімувати непритомного, посіченого осколками й фактично безнадійного пацієнта, стабілізували його стан. Спершу ампутували праву руку. Нижні кінцівки через інфекцію внаслідок забруднення також не вдалося врятувати. Почалася гангрена. Ноги ампутували вже в Одесі, куди пораненого перевезли з Миколаєва.

Разом з лікарями Романа рятувала й Валентина. Відразу, коли надійшла страшна звістка з фронту, за нею з бригади у село прислали автомобіль і відвезли прямо у лікарню. Коли її коханого доставляли «швидкою» до Одеси, слідом на автівці везли її.

У критичні миті Романового життя Валентина завжди була поруч.

Загалом воїну зробили воїну 59 операцій, з яких 18 — під наркозом. Молодий чоловік щиро вдячний лікарям високого рівня, які зшили усі розірвані нерви, провели ампутацію та підготували кукси кінцівок для успішного протезування. Його ноги й рука фантомно існують, сверблять, розтикаються пальці та відчувається біль. Але, попри все, Роман зумів мужньо здобути перемогу над собою, над болем та обставинами.

Війна його й дотепер не відпускає. Підтримують побратими, друзі, знайомі, всебічно допомагають волонтери і, звісно ж, родина.

Із Валентиною Романа познайомив товариш в Одесі 30 жовтня 2020 року. Солдат саме повернувся з навчання у свою частину. Як каже, слово за слово — розговорилися. Не забарилися і міцні почуття. Почали жити разом. Те, що Валентина трішки старша за свого обранця і має чотирьох дітей, хлопця не зупинило. Він запропонував їй руку і серце. 17 травня молодята розписалися прямо в Одеському військовому шпиталі. Щоправда, обручку Роман носить на лівій руці.

— Моя кохана мужньо прийняла мене таким, як я є. Ми завжди поруч і розуміємо одне одного з пів слова. Вона для мене, як сонце на небі, — поділився щирими почуттями Роман. — Соромився себе таким і боявся, що діти дружини — школярі Ірина, Саша, Юля і Сергійко — мене не приймуть, відвернуться. Та, на щастя, такого не сталося. Вони до мене навідувалися в Одесу. У нас усе добре. Я щасливий, поруч зі мною любляча родина, а що ще треба для повного щастя? Саме завдяки родині швидше реабілітувався та повертаюся до життя. Бувало, у шпиталі мене навіть на руках носили на процедури або на ліжку виїжджав, а зараз сам вмощуюся на інвалідний візок і пересуваюся по хаті та подвір'ю. А найголовніше — хочу протезуватися, щоб стати на ноги!

Є в Романа батьки (але вони не живуть разом) і дві сестрички. Батькові він заборонив приїжджати в госпіталь, тому той навідався до сина у Бобрик Другий, коли вже виписали з лікарні. Мати із сестрами обмежилися телефонними дзвінками.

Побратими, щирі друзі й волонтери

Роман із теплотою відгукується про медиків, які лікували його рани, бойових побратимів та командирів, котрі не залишають його і сім'ю наодинці з проблемами і завжди на зв'язку, волонтерів, які допомагали і продовжують піклуватися про нього та родину. А в селі чи найбільше безкорисливо допомагає ветерану кум Олександр Нападівський.

— Після отриманих ран я залишився в чому мати народила. Тому волонтери подбали про одяг і все необхідне. Зараз регулярно присилають додому необхідні ліки, привезли візок, біотуалет, дітям подарували два ноутбуки, одяг і ще багато чого потрібного. Це волонтерки Аня з Одеси і Ліля з Троїцького. За що я їм щиро вдячний, — наголошує Роман.

Ветеран війни не хоче, щоб його жаліли, і не прагне ні від кого допомоги, насамперед фінансової. Каже, що ще числиться у списках своєї бригади й отримує зарплату. З нетерпінням очікує того дня, коли поїде до Ізраїлю і нарешті отримає сучасні протези, швидко їх опанує та повернеться до повноцінного життя. Найперше, що зробить після повернення, — піде з дітьми рибалити на Кодиму.

Свято вірить, що побратими скоро виженуть окупантів з рідної землі, що на Україні запанує мир і міста та села відродяться з попелу, що народиться його власний син, який завжди житиме під мирним небом. Як і всі українці.

*Юрій ФЕДОРЧУК.
Фото із сімейного архіву Мехурів.*